

Герасимчук Лесь Абрамович

Біографія

Герасимчук Олександр Абрамович народився 8 жовтня 1944 року в Києві. До 70-х років проживав на вулиці Пушкінській у будинку №20. Мама Лесь — відома українська балерина Лілія Павлівна Герасимчук, — померла рано, в 1958 році. Похована на Байковому кладовищі на центральній алеї. Пам'ятник на її могилі роботи київського скульптора П.П. Остапенка.

Коло друзів, знайомих, колег, що бували в домі, а також проживали в будинку, — артисти балету, співаки, диригенти, літератори. Саме у домі в юності Лесь познайомився з академіком О. Білецьким, який консультував Лілію Павлівну, коли вона готувала роль Килини в балеті М. Скорульського "Лісова пісня".

З 1951 по 1961 рр. Лесь учився в знаменитій київській школі №92. Саме цей непересічний педагогічний колектив, коло знайомих мами, сприяли захопленню гуманітарними науками, мовами, літературою, мистецтвом. З 13 років Лесь читач Центральної наукової бібліотеки.

В 1961 році Лесь вступив до Київського державного університету на факультет філології, потім на факультет іноземної філології, де вивчав окрім англійської, латину, грецьку у відомих мовознавців (наприклад, його вчителем з новогрецької була Чернишова, дружина відомого вченого-поліглота Андрія Білецького). Самостійно брав уроки з французької, вивчав польську, словацьку та інші слов'янські мови. В цей же час починає друкуватись у періодиці.

Суспільне життя Лесь складалося з двох частин: основна робота, заробіток та власна творчість, власні творчі зацікавлення. Іноді вони збігались.

Протягом всього життя Лесь багато працював у засобах масової інформації: в газетах "Молодь України", "Соціалістична культура", "Молода гвардія", журналі "Наука і суспільство" тощо. Працював також в театрі опери та балету (зав. репертуарною частиною), Інституті хімії води (перекладач-редактор), Інституті водних ресурсів (зав.відділом інформатики). Багато працював на Всесоюзне бюро перекладів.

З перебудовою розширилось коло більш цікавих проектів. Лесь мав стосунок до створення нових видань: журнали "Нова генерація", "Скарб", "Президент". Останні роки був заступником і головним перекладачем журналу "Політика і час" Міністерства закордонних справ України.

В цей же час багато перекладає не тільки для заробітку, а й для душі. Так в 70-і роки ним разом з І.Стешенко був перекладений і вже підготований для друку роман Стайнбека "Зима тривоги нашої" (не був виданий з політичних міркувань). Перекладав оповідання Дж.Лондона, поезії Тагора, Байрона, Галчинського, Ахматової і особливо Уолта Уїтмена, яким займався все життя і написав численні розвідки.

Багато переклав творів з культурології — статті та окремі видання (Дж.Ліндсей "Коротка історія культури"). Відомі також його культурологічні розвідки з історії та

теорії образотворчого мистецтва, балету, літературознавства.

Окремо треба згадати його захоплення релігійною темою в її культурологічному аспекті. Так, крім окремих розвідок, ним було перекладено з грецької літературною мовою "Четвероевангеліє" ("Вітчизна", 1990), "Апокаліпсис" ("Українські проблеми", 1994), "Звершення Святих Апостолів" ("Березіль", 1992), "Псальма 21" ("Псальма розіп'яття"), а також деякі твори Ренана та Е.Шуре "Ісус".

Багато часу Лесь віддавав роботі над словниками. Крім загальних словників на кожен день він склав спеціальні словники з мистецтва "ArtLex", "HUMAN RIGHTS" (словник з прав людини).

Лесь Герасимчук займався також педагогічною діяльністю і як вчитель англійської мови, так і вчений-освітянин. Відомі його надібки на теми освітнього процесу в незалежній Україні. На початку 90-х він брав участь у створенні Української незалежної духовної академії творчої молоді на базі Палацу дітей та юнацтва. Юні слухачі (14-15 років) вчили іноземні мови — грецьку, латину, англійську, французьку, польську, слухали лекції з мистецтвознавства, культурології, історії релігії, філософії. Їхні реферати на культурологічні теми свідчать про високий рівень гуманітарної підготовки учнів.

Особливою частиною життя Леся була поезія. З юності він захоплювався Хлебніковим, Сендбергом, французькими поетами, американськими, особливо Уїтменом. Цьому сприяло також коло знайомств. Так, він спілкувався з П.Г.Тичиною, Л.Вишеславським, письменником В.Кисельовим, а з його сином поетом Льонею Кисельовим дружив. Не менше на нього вплинули шістдесятники, з багатьма з них він був особисто знайомий.

Лесь писав постійно, щось інколи видавалось (журнали "Дніпро", "Поезія", "Кальміус", "Боян"). Але своєї окремої збірки за радянських часів він видати не зміг. Окремі збірки з'явилися лише у 90-і роки: "Це ти сказав" (1994), "Зодія" (1998), "Злам" (2000), "Луна шофара" (2000), "А я — моя Тобі молитва" (2022, посмертна).

Лесь Герасимчук був членом Спілки письменників України з 2012 року.

Помер 12 червня 2021 року. Похований на Байковому кладовищі на центральній алеї.